

Ordinationstale til Nicolai Røge

Af biskop Marianne Gaarden. Maribo Domkirke den 27. august 2020.

Det ord af den hellige skrift, som jeg på denne din ordinationsdag særlig vil lægge dig på sinde, skriver evangelisten Mathæus:

Ingen kan tjene to herrer.
Han vil enten hade den ene og elske den anden eller holde sig til den ene og ringeagte den anden.
I kan ikke tjene både Gud og mammon.

Kære Nicolai

Det var næsten for oplagt at vælge Matthæus' ord om, at ingen kan tjene to herrer, til din ordination her i dag i Maribo Domkirke. For umiddelbart kunne man jo fristes til at tro, at du kommer til at tjene to herrer, når du skal balancere din indsats mellem to arbejdspladser:

Rudbjerg Pastorat i Lolland-Falsters Stift, hvor du ansættes som 50% præst, og Det Teologiske Fakultet ved Københavns Universitet, hvor du ansættes som ph.d.-studerende og skal forske i forholdet mellem kirke og stat.

Men dét der ved første øjekast ser ud til at være to meget forskellige herrer, hvor man nemt kunne komme til at holde af den ene og ringeagte den anden, kan ved nærmere eftersyn vise sig at være den ene og samme Herre – og sådan tror jeg, at det vil være i dit tilfælde, Nicolai.

Mange ny-udklækkede teologer længes efter at komme uden for universitetets tykke mure, ud i det virkelige kirkeliv for at virke som præster.

En mindre gruppe af nyuddannede teologer drømmer om at sidde trygt bag universitetets tykke mure og forske – for eksempel i folkekirken.

Og nogle få vil, som du, gerne begge dele – både være præst og forske, og vel og mærke forske i noget så relevant for folkekirken som kirke-stat forholdet.

Det er tydeligt, at Vorherre har givet dig mange vuggegaver og talenter – og det forpligter. Valgte du kun den ene vej – uanset om det er præstegerningen eller forskervejen – så ville du næppe kunne bruge alle dine talenter.

Og Vorherre har givet os vores talenter, fordi de skal bruges til glæde for de mange. Og enhver, som har fået meget, skal der kræves meget af, som der står i Lukasevangeliet! Og der vil uden tvivl blive krævet meget af dig.

Du skal tjene, men ikke stift og pastorat eller fakultet og universitet. Du skal først og fremmest tjene Vorherre, og det kan du gøre både som præst på Vestlolland og som forsker på universitetet. Det afgørende er derfor ikke, hvilket navn, der står øverst på din lønseddel.

Det afgørende er, at du tjener den rette Herre. Og tjene Gud gør d, ved at stille dig til rådighed og bruge alle dine evner og talenter og i kirken forkynde evangeliet.

”Ordets forkyndelse står i den nøjeste forbindelse med den åndelige tilstand hos ham, der forkynder ordet.

Det mærkes uvilkårligt på røsten, om det er et levende vidnesbyrd, eller om det er ord, der er lært, og som fremsiges uden at være gået gennem sjælen. Heraf kommer det, at de mest veltalende ord kan være virkningsløse, og at en ganske jævn og simpel forkyndelse, der har fået et præg af sjælens liv, griber tilhørerne.”

Hvis du syntes, at du har hørt dette før, så er det ikke forkert. Det er nemlig et citat af min forgænger i embedet D.G. Monrad, der sagde sådan for mere end 130 år siden ved en ordination her i Maribo Domkirke i 1887.

Og nu siger jeg det samme til dig i 2020 med mine ord:

Evangeliets forkyndelse hænger nøje sammen med den åndelige tilstand hos dig, der nu skal til at prædike.

Menigheden gribes af den prædiken,
der har været igennem din egen sjælelige
vridemaskine.

Det afgørende er ikke veltalende ord, men at du
har noget på hjertet – og det mærkes uvilkårligt
på stemmen.

Og din åndelige tilstand hænger uløseligt
sammen med den Herre, du vælger at tjene.
Ved at tjene Gud og ikke mammon stiller du dig
til rådighed for, at Helligånden kan virke
igennem dig.

Det kan måske umiddelbart lyde nemt,
men det forudsætter, at du er villig til
at lade Gud sætte dagsordenen for dit liv.
At du vil bruge dine evner og talenter til glæde
for andre.
At du har tillid til, at Gud altid er med dig i dit
virke,
hvad enten det er glædesfuldt og lystigt,
eller svært og uforståeligt.

Vi har alle brug for, at der fortsat er mennesker,
der stiller sig til rådighed og tjener Gud.
Det kan være hårdt, men det er også en stor
befrielse.

For det at sætte sit ego på standby og stille sig
til rådighed i den større sags tjeneste kan
ganske vist være trættende, udmattende og
slidsomt, men der findes noget, der er værre.
Og det er den indre tomhed og følelse af
meningsløshed, der kan opstå, når man kun
lever for sin egen skyld.

Den fare er imidlertid elimineret, når man er
ordineret, for der er altid nogen, der har brug for
en præst med hjertet på rette sted,
en præst, som er villig til at tjene Gud og sin
næste,
og en præst, som stiller sine evner og talenter til
rådighed for fællesskabets og kirkens skyld.

Hertil ønsker jeg dig Guds kraft og velsignelse.
Amen